

Laura
Kneidl

Someone
to

ST

AY

VALAKI
ÖRÖK

Dream
válogatás

*„Vajon van elég bátorság
bennem, hogy a szívem
kívánságát a józan ész elé
helyezzem?”*

Aliza azt sem tudja, hol áll a feje. Amellett, hogy a jogi tanulmányaival próbál zöld ágra vergődni, sikeres Instagram-oldalával is bőven akad dolga, és mindezekon felül nemsokára még megjelenik az első szakácskönyve is. Nem engedheti meg, hogy bármi is elterelje a figyelmét – még akkor sem, ha az olyan vonzó és annyira magával ragadó, mint Lucien. És bár Aliza minden erejével azon van, hogy ne vegyen tudomást a kettejük közt vibráló heves érzelmekről, egyre inkább nehezebbé esik távolságot tartania Lucientől. A férfitől, akinek szülei halála óta legfontosabb a kishúga, így neki is megvannak a maga indokai arra, hogy miért nem a szerelem az első számú prioritás az életében... De vajon ellen tudnak állni egymásnak?

© Olivier Favre

LAURA KNEIDL

valódi történeteket ír bátor szívű, lelkes olvasóinak. Laura 1990-ben született Erlangenben, majd pedig informatikus könyvtárosként végzett az egyetemen. Kedvenc könyveinek hatására még 2009-ben kezdett el dolgozni első saját regényén. Azóta nem hagyta abba az írást. Jelenleg Lipcsében él három macskájával, és lakása egy könyvtárra hasonlít.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.laura-kneidl.de

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Már az első oldalak olvasásakor beleszerettem a történetbe. Laura Kneidl mindig tud olyan témákat választani, amelyekről csak nagyon ritkán olvashatunk ennyire nyíltan könyvekben.”

Lenisworldofbooks

„Nagyon tetszett Aliza és Lucien története: valódi, modern, aktuális. A szerző ezúttal is tökéletesen meggyőzőtt hiteles, humoros és kellemes stílusával. Személy szerint rendkívül élveztem, hogy ezúttal nem a kapcsolat, hanem a két főszereplő kerül a középpontba, mint önálló személyiségek, akik igazán megleptek. Voltak pillanatok, amikor a könnyeimet is vissza kellett tartanom.”

Amazon

„Micsoda hihetetlenül jóleső könyv, minden szempontból meggyőzőtt! Kneidl tényleg képes arra, hogy hiteles karaktereket teremtsen, akikkel együttérezhetünk, és akikkel együtt izgulhatunk. Alizát és Lucient nagyon megszerettem, és bátran kijelenthetem, hogy a sorozatból ez a lezáró kötet a kedvencem. Remek regény, csak ajánlani tudom.”

Goodreads

Dream
válogatás

Laura Kneidl

Someone
to
ST
AY VALAKI
ÖRÖK

—•— részlet —•—

1. fejezet

Az életem kezdett szétesni. Akár a polc, amit az imént próbáltam összerakni. Már csak egy hajszál választott el tőle, hogy beverjem az utolsó szöveget, amikor a szemem láttára hullott szét. Nyikordult egyet, és recsegve-ropogva omlott össze előttem.

Lemondóan bámultam a lábam előtt heverő deszkahalmot. Ez nem lehet igaz. Egy óra munka a nagy semmiért. Ez a kedd már nem is lehetne ennél rosszabb.

Szívemet szorongató érzés járta át, és legszívesebben visszabújtam volna az ágyba. De nem hagyhattam, hogy ilyen vacak dolog, mint ez a polc, térdre kényszerítsen. Ahhoz még a fényes karrierem részeként megálmodott és nemrég megpályázott gyakornoki állásra kapott elutasítás is kevés volt.

Így hát fogtam magam, és lehajoltam, hogy összeszedjem a léceket, ám ahogy megláttam rajtuk az előbbi bénázásom okozta karcolásnyomokat, az elhatározásom, hogy újra nekiveselkedjek, hirtelen semmivé lett.

– A francba! – szitkozódtam, földhöz vágva azokat az átkozott bútordarabokat. Még két hete sincs annak, hogy beköltöztem, és máris sikerült tönkretennem a polcomat.

Remegve próbáltam elfojtani a torkomat fojtogató csalódottság könnyeit. Ujjaim szorosan a kezemben lévő kalapácsra fonódtak. Minden önuralomra szükségem volt, hogy ne verjem szét azon minutumban azt a vackot ott előttem. Bár azt igencsak megbánnám, legkésőbb akkor, amikor rájönnek, hogy mehetek beszerezni egy újat. Mégsem tudtam megállni, hogy ne rúgjak legalább egy jó nagyot az előttem heverő deszkákba. Amik aztán hatalmas robajjal csúsztak szanaszét. Bizonyára jól

összekaristolva a laminált padlómat, ami most egy cseppet sem tudott izgatni.

A talpam alól érkező tompa dörömbölés emlékeztetett arra, hogy nem egyedül lakom a házban. Bocsánatkérőn préseltem össze az ajkaimat, még ha az alsó lakók ezt nem is láthatták.

Bizonyára így is épp eléggé utáltak már a kora hajnali bútorszerelési akcióm miatt, de ez volt az egyetlen szabad napszak az egyetemi előadásaim, a blogom és az első könyvem közelgő megjelenése mellett a lakásomon dolgozni.

Elhatároztam hát, hogy később, mintegy bocsánatkérésként, viszek valami apróságot ajándékba az új szomszédaimnak. Úgyis mindig azt mondják, hogy az ember szívéhez a gyomrán át vezet az út, és talán egy kis süti megteszi engesztelésképp, hogy bírjanak ki még pár hajnalt anélkül, hogy értesítenék a főbérlőt, vagy ami még rosszabb, a rendőrséget. De hogy aznap már ne idegesítsem tovább őket, úgy döntöttem, inkább későbbre halasztom a „bútorszerelés”-projektet.

Egy gyors pillantás a mobilomra: 5:34. Két lehetőségem maradt. Vagy visszafekszem, vagy felkészülök egy kicsit az óráimra, és bemegyek az egyetemre. Bár még csak nemrég indult a fél-év, úgy éreztem, reménytelenül le vagyok maradva – ami máris megkönnyítette a döntést, vagyis hogy muszáj lesz bemennem, ha nem akarok még több lemaradást a nyakamba. Néha tényleg nem értettem, miért is iratkoztam be erre a szakra. Vagy hogy miért nem választottam valami könnyebbet, ahol nem kell ennyit tanulni? Felkaptam a mobilom, kinyomtam a pakisztáni hírportált, amit az előbb hallgattam, és felhívtam Micah-t, aki vel taval, még az első szemeszterben ismerkedtem össze. Hátha volna kedve velem az egyetemi kávézóban találkozni. Bár még baromi korán volt, gondoltam, már biztos fent van, mindig anynyi tennivalója akadt a művészeti tanulmányaival és a Cassie-

vel közösen készített képregényükkel kapcsolatban. Szóval egy hajnali munkarandi, gondoltam, pont jól jön neki.

De csak csengett és csengett, míg végül egy kattanás után a hangposta jelentkezett be, hogy ha szeretnék, hagyjak üzenetet.

„Szia Micah, itt Aliza”, mondtam, már a fürdőszoba felé tartva. „Csak azt akartam mondani, hogy mindjárt indulok az egyetemi kávézóba egy kicsit tanulni. Talán neked is volna kedved csatlakozni. Nagyon örülnék neki. Akkor ott!”

A mobilomat letettem a polcra, majd a mosdó feletti tükörben kíváncsian megszemléltem magam. Az új fürdőmön nem volt ablak, és a mesterséges világítás most előnytelenül kiemelte a szemem alatt húzódó sötét karikákat. Egy kis hideg vizet spricceltem az arcomra, reménykedtem, hogy ettől talán frissebbnek látszom, de nem segített. Ami nem is csoda, mert fogalmam sincs, mikor aludtam utoljára öt óránál többet egyhuzamban. Mostanában valahogy úgy összejött minden.

Bepattantam a zuhany alá, és csak úgy, hajmosás nélkül gyorsan lezuhanyoztam. Jó sűrű hajam volt, ezért mindig egy örökkévalóságig tartott megszáritani. És mivel mára nem terveztem fotózást, úgy döntöttem, jó lesz így. Utána kitépkedtem pár oda nem illő szálát a szemöldökömből, és kisminkeltem magam, hogy legalább a látszat meglegyen, hogy kézben tartom az életem. Belebújtam egy sötét farmerba és a *Stranger Things* pulcsimba, amit Micah hozott nekem a nem is olyan rég Seattleben megrendezett Sci-fi Találkozóóról. Ami talán egy kicsit meleg így augusztus végén, de az előadótermek légkondíja miatt mindig majd szétfagytam.

A dolgozószobámban aztán, ahol még mindig ott heverték a legutóbbi fotózásom kellékei, fogtam a laptopom és az aznap használatos jegyzeteket és mappákat, és gyorsan a táskámba suvasztottam mindent, majd a konyhába mentem. Az egyetlen

helyiségbe a lakásban, ami már kész volt. Részben a szüleimtől a berendezésre kapott tőkének köszönhetően. Pedig én nem is kértem, de ők ragaszkodtak hozzá, hogy anyagilag támogassanak. Ha visszautasítom, azzal csak megbántottam volna őket. És így legalább meg tudtam fizetni egy szakembert is a bútor beszereléshez – ami határozottan jól jött, azt hiszem. A konyhám most olyan volt, mint egy valóra vált álom. Világos színek és sötét fa- és üvegbetoldások. Volt egy széles munkalap, egy konyhasziget, középen egy nagy indukciós főzőlappal, egy kétajtós hűtőszekrény és egy mély mosogató magasról belógó csapokkal, hogy könnyedén el tudjak mosogatni mindent, ami nem fér be a mosogatógépbe. Ez így együtt egy kisebbfajta vagyronba kerülhetett. Egyetlen más helyiség sem volt ilyen drágán berendezve, de én nem bántam, mert ha minden igaz, több időt fogok ebben a konyhában tölteni, mint a lakásom bármely más részében.

Kikaptam egy műanyag dobozt a szekrényből, és bepakoltam pár laddut, amit előző este készítettem, hogy később majd posztolhassam a blogomon a receptet. A kis golyókat pisztáciával, makadámdióval, kókuszreszeléssel és mindenféle egyéb finomsággal ízesítettem.

Lezártam a dugig pakolt dobozt, az egyik golyót pedig egyenesen a számba dugtam. Amitől máris egy kicsit jobban éreztem magam. A süti édes-diós íze a nagymamámra emlékeztetett, még ha az ő laddujai az enyémeknél jóval finomabbra sikerültek is. Majd még két golyót magamhoz vettem az útra, a vállamra vettem a táskám, és már siettem is, hogy elérjem a következő buszomat.

A város egyik külső kerületében laktam. Egyrészt, mert nem akartam túl messzire költözni a szüleimtől. Másrészt, mert a belvárosban vagy az egyetem közelében soha nem engedhettem volna meg magamnak egy háromszobás lakást ilyen hatal-

mas konyhával. És hát tulajdonképp ez utóbbi volt a legfőbb ok, ami arra késztetett, hogy egyáltalán elköltözzek hazulról.

Kiléptem az utcára. A nap épp akkor kelt fel, az ég a narancssárga és a sötétkék árnyalataiban játszott. A legtöbb házban még nem kapcsoltak villanyt, és az utcán is sötétség honolt. Mintha a csend köpenye borult volna az egész városra.

Mélyen belélegeztem, remélve, hogy így én is magamba szívhatok ebből a békés csendből valamicskét, hogy egy pillanatra elhallgattathatom az állandó zúgást a fejemben. Úgy éreztem, mintha egy véget nem érő vihar tombolt volna odabent, mely hetek óta nem hagyott aludni. Végigsöpört az elmém, beleremegtek a végtagjaim, és egyszerűen képtelen voltam megpihenni. Állandó félelem tartott gúzsban, félelem, hogy mi lesz, ha nem bírom, ha abbahagyom, ha csak egy másodpercre is; rettegés, hogy minden, amit eddig felépítettem, egyszer csak összeomolhat és semmivé lesz, ahogy az előbb a polcom.

– Jó reggelt, Tyler! – köszöntem oda a baristának az egyetemi kávézóban.

Corával és Nataliával felváltva látták el a korai, nyolc előtti műszakot. Mindhárman az MFC hallgatói voltak, és sokat találkoztunk az elmúlt hónapok során. Natalia állatorvosnak tanult, Cora valami marketinggel kapcsolatos dolgot hallgatott, Tyler pedig emberi jogokkal foglalkozott. Vele év elején ismertük meg egymást, amikor mindketten egy kifejezetten nőknek felállított menekültközpontban voltunk önkéntesek. Míg Tyler a színpalak mögött kapott feladatot az irodában, én a lakókkal együtt sütöttem-főztem, és adtam nekik tippeket olcsó, mégis tápláló és egészséges ételekhez.

– Jó reggelt, Aliza! – szólt Tyler, a keze mögé rejtve egy ásíást. Szőke haja úgy meredezett az ég felé, mintha egyenesen a pult mögül kelt volna ki az ágyból. Ami érthető, hisz ki az, aki

itt az egyetemen önként és dalolva kel hajnali hétkor? Engem leszámítva, na meg talán a sportolókat, akiket reggelente látni köröket róni a pálya körül. – A szokásos?

Bólintottam.

– Milyen volt a hétvégi randid? – kérdeztem, miközben ő egy csészét tett a hörögve-sziszegve életre kelő kávéfőző alá.

– Jó – felelte.

– Jó... – ismételtem meg, és várakozóan húztam fel a szemöldökömet. – Ez minden, amit tőled kapok?

Tyler fáradtan felnevetett.

– Tényleg jól ment. Maddy kedves. Elmentünk abba az étterembe, amit te ajánlottál. – A snackes pultot kinyitva kivett egy szezámos-hummuszos-paradicsomos bagelt, és a pirítóba tette nekem.

– És mit ettetek?

– Maddy süttőkös rizottót rendelt feta sajttal, én pedig házi készítésű lasagnét.

Jó jel, hogy Tyler ilyen pontosan emlékezett rá, a lány mit rendelt. Nem ismertem Maddyt, de abból, amit Tyler mesélt róla, úgy tűnt, nagyon jól illenek egymáshoz.

– Találkoztok még?

Odatolta a kávémat.

– Igen, holnap.

– Ó! És hová mentek? – kérdeztem, egy tízdolláros tétve a pultra.

– Reméltem, hogy te majd megmondod.

– Hm... – böködtem elgondolkodva az államot a mutatóujjammal. – Az az indiai étterem a Hickman Streeten nagyon jó. De ha Maddy nem szereti a fűszeres ételeket, ajánlhatom a Beverly Roadon lévő szusiéttermet vagy a Cordiali Salutit is. De ha igazán le akarod nyugözni, a legjobb, ha magad főzöl neki.

Tyler elém rakta a visszajárót.

– Én nem tudok főzni.

– De tudod követni a leírást, nem?

A srác a bárpult fölött lógó táblára mutatott.

– El tudom készíteni mind a harmincnyolc italt, amit itt a kávézóban kínálnak. És igen, ha van hozzá leírás, talán az étel sem gond.

– Akkor add ide a mobilodat!

Egy pillanatnyi habozás után Tyler átadta nekem a telefonját.

Megnyitottam a böngészőt, hogy beírjam a blogom címét. Már tudtam is, mi lesz a nyerő. Egyszerű, de finom étel, mindössze néhány hozzávalóval és pár klasszikus, minden konyhában meglegelhető fűszerrel. Megnyitottam az egyik régi bejegyzésemet, amit már több, mint egy éve tettem közzé a neten, és elmentettem a könyvjelzőjébe.

– Tessék, ezt egész biztos meg tudod csinálni. És lefogadom, hogy Maddy el lesz ragadtatva tőle.

Tyler átfutotta a receptet, és elvigyorodott.

– Szuper, köszi.

– És majd mindenképp meséld el, hogy sikerült!

Bólintott; miután elköszöntem tőle, fogtam a kávémat és a bagelt, és körülnéztem. A kávézó úgy három vagy négy éve nyílhatott meg, modern berendezésével és hatalmas ablakaival, melyek még a borongós napokon is elegendő fényt engedtek be. A mennyezetről spotlámpák lógtak, melyek extra megvilágítást kölcsönöztek a belső térnek. A különböző méretű, sötét színű faasztalok pedig lehetővé tették, hogy zavartalanul dolgozhasson az ember, akár egyedül, akár nagyobb társaságban.

Leültem a szokásos helyemre a terem jobb hátsó sarkában lévő négyszemélyes asztalnál, és kivettem a laptopomat a táskámból. Mivel az egész éjszakát a mai blogbejegyzésem képeinek szerkesztésével töltöttem, az akksim már igencsak lemerü-

lőben volt. Előástam hát a töltőmet, és bedugtam a konnektorba. A laptop máris életre kelt.

A levelezőprogram fölötti piros pötty százhuszonhét olvasatlan üzenetet jelzett. Nem emlékszem, mikor állt ott legutóbb nulla. Eddig az összes próbálkozásom, hogy kiürítsem a postaládámat, száználmas kudarcba fulladt. Ugyanis minden megválaszolt e-mailt máris egy-egy újonnan bejövő követett. Mintha az egész egy végtelenített ördögi kör lett volna.

Amint megnyitottam a postaládámat, a tegnapi elutasításon akadt meg a tekintetem.

Kedves Aliza Malik!

Köszönjük a jelentkezését, és hogy minket választott. Az önéletrajza igazán lenyűgöző, de sajnos jelenleg nem áll rendelkezésre szabad gyakornoki állás a jogi részlegen.

Kívánunk önnek minden jót a jövőre nézve!

Üdvözlettel:

Roshan Whitmore

A személyzeti osztály vezetője

A gyomrom görcsbe rándult a csalódottságtól, pedig csak egy gyakornoki állásról volt szó. Az Irresistible Future-nek és Malalai Johnsonnak dolgozni azonban az egyik évek óta dédelgetett álmom volt. Az anyukám és a nagymamám mellett Malalai volt az egyik legnagyobb példaképem, már fiatal kamaszkorom óta követem szakmai pályafutásának minden mozzanatát. A szervezetet még a nagyapja alapította afgán bevándorlóként, valamint az édesanyja, elsősorban azért, hogy a más országokból Amerikába érkezőket támogassa abban, hogy egy

új jövőt építsenek maguknak – legyen szó álláskeresésről, de akár pénzügyi segítségről is, ha például valaki tovább akart tanulni. Szerencsére nekem soha nem kellett ilyen nehézségekkel szembesülnöm, de a nagymamám akkoriban még igen nehezen talált magának állást Amerikában. És néhány nagynénémnek és nagybátyámnak, akik pedig már az USA-ban születtek, is gyakran meggyűlt a bajuk az álláskereséssel. És nem azért, mert képzetlenek vagy lusták lennének, hanem mert egyes munkaadók egyszerűen idioták. Úgy gondoltam, a jövőben szívesen segítenék a hozzájuk hasonló embereken, és fejembe vettem, hogy egyszer mindenképp az Irresistible Future-nek fogok dolgozni, de az előző napi elutasító válasz miatt ez az álmom hirtelen elérhetetlen távolságba került.

Csalódottan zártam be a postaládámat, és kijelentkeztem. Inkább a Mayfield College – röviden MFC – honlapjára mentem. Megnyitottam a hírportált, amit az oktatóink használtak, hogy kikeressek egy levelet, amit Lawson professzor küldött nekünk még az előző héten. Ez több olyan cikkre mutató linket is tartalmazott, amik szerzői jogi eseteket dolgoztak fel, és amiket azért kaptunk, hogy áttanulmányozzuk még a mai előadás előtt.

Rákattintottam az első linkre, és egy bagelt rágcsálva olvasni kezdtem a cikket. De alig telt el pár perc, máris zsongott tőle a fejem, és erős késztetést éreztem, hogy becsukjam az egészet, és inkább az e-mailjeimmel vagy az Instagram-oldalammal tereljem el a figyelmemet. Igyekeztem leküzdeni a kísértést, és elővettem a jegyzetfüzetemet. Ám a gondolataim folyton elkalandoztak, és az agyam állandóan azon kattogott, mi mindent kell még elintéznem, ha nem akarom, hogy a következő napokra és hetekre beütemezett dolgok dominóként dőljenek össze, és menjen füstbe minden tervem.

Már vagy negyedszer veselkedtem neki a cikknek, ami egy 2014-ben tárgyalt bírósági ügyről szólt, amikor hosszú árnyék

vetült az asztalra és a jegyzetfüzetemre, amire időközben mindenfélét felfirkantottam, olyan szavakat, amiket rajtam kívül valószínű senki sem tudott megfejtetni.

– Szial!

Felnéztem, és egyenesen egy sötétbarna szempárba pillantottam, amelyet csak egyetlen egyszer láttam eddig életemben. A bőrömön azonban kellemes borzongás futott végig, és a gyomrom öklömnyi méretűre zsugorodott össze.

– Szial! – motyogtam furcsán elváltozott hangon.

Lucien állhatatosan meredt rám, kezét továbbra is a farmerja zsebébe süllyesztve.

– Nem tudom, emlékszel-e rám. A Bright Canopy nyári fesztiválján találkoztunk. Cassie barátja vagyok.

Hajszál híján hangosan felnevettem. Még hogy emlékszem-e rá? Naná, hogy emlékszem! Lucien nem az a típus, akit egykönnyen el lehet felejteni. Ezekkel a markáns arcvonásokkal, széles állával és kiugró arccsontjával, melyek tökéletes szimmetriát alkotnak egymással. Ezekkel az enyhén lefelé görbülő ajkakkal, melyek olyan hívogatóan lágynak tűnnek. És hosszú, fekete hajával, mely folyton a homlokába hullik. Egy kész műalkotás volt ez a srác, mely örökre beleégett az ember elméjébe. De amit valóban sosem tudnék feledni, az a mosolya, amivel azon a nyári fesztiválon megajándékozott. És ami egyszerre volt tele melegséggel és sok-sok bizonytalansággal.

Torkomat köszörülve feleltem:

– Igen, emlékszem.

– Leülhetek?

Ajkamat összepréselve lopva a laptopomra és a jegyzeteimre pillantottam. Őrült sok dolgom volt, és valójában nem igazán engedhettem meg magamnak semmit, ami eltereli a figyelmem – még ha olyan vonzó és elbűvölő is az a valami, mint Lucien.

Lawson professzor cikkei csupán az első pontot jelentették az aznapra szóló teendőim végtelennek tűnő listáján.

– Ne aggódj, nem tartalak fel, nem csevegni akarok – folytatta Lucien, mielőtt még a hosszas vívódás után arra jutottam volna, hogy esetleg nemet mondok a kérésére. – Nekem is sok dolgom van. Csak arra gondoltam, hogy esetleg dolgozhatnánk együtt. De ha inkább egyedül szeretnél lenni, leülhetek máshova is.

– Nem, nem – mutattam sietve az egyik szabad székre. – Az együtt dolgozás jól hangzik.

– Szuper. – Lucien letette a hátizsákját, és kibújt fekete bőrdzsekijéből, majd leült velem szemben. A dzseki alatt egy ugyanolyan sötét inget viselt, melynek ujját félig feltúrte, így látni engedte mindazt, ami alatta volt – az egész karját beborító tetoválásait.

Lucien kiköpött mása volt annak a típusú férfinak, akitől az apám mindig is óva intett. A bőrét borító, fekete tintával rótt ábrák többnyire koponyákat, füstgomolyagot és indákat ábrázoltak. Nem különösebben vidám motívumok, de Lucien valahogy alapból sem tűnt túl vidám embernek.

Anélkül, hogy egy szót is szólt volna, elővette a laptopját. Úgy tűnt, valóban nem akar beszélgetést kezdeményezni közöttünk. És bár pontosan így gondoltam én is, mégis, a hallgatása miatt most valahogy csalódott voltam, még ha nem is tudtam volna megmondani, pontosan miért.

Kényszerítettem magam, hogy ismét a képernyőre nézzek, és újra elolvassam a cikk utolsó bekezdését. Már ezelőtt is igencsak nehezemre esett az unalmas szakszövegre koncentrálni, de most, hogy Lucien is ott ült az asztalnál, már-már reménytelennek bizonyult. Jelenléte miatt állandó bizsergést éreztem a tarkómon – legalábbis az első néhány percben, majd a kezdeti nyugtalanságom csodák csodája alábbhagyott, és szinte szó sze-

rint elmerültem a szövegben. Furcsa, de Lucien olyan erősen összpontosított a munkájára, hogy a figyelme egyszer csak rám is átragadt. Én pedig hagytam, hogy e lendület magával vigyen, és mire észbe kaptam, már a cikk végénél tartottam.

Sóhajtván hátradőltem a székekemen, és a csészémért nyúltam. Több mint egy óra intenzív munkát követően a kávéjég hideg lett. Kiittam az utolsó kortyot, és felálltam.

– Hozok magamnak még egy kávé. Te is kérsz?

Lucien felemelte a fejét, tekintete az ugyancsak üres csészéjére tévedt.

– Igen, én is innék még egy kapucsínót.

– Mindjárt jövök. – Felkaptam a pénztárcámat, és a pulthoz mentem. Régen sosem kávéztam ennyit, de a drasztikus időszakok drasztikus intézkedéseket követeltek.

Mivel most már egészen emberi idő volt, egyre többen érkeztek a kávézóba, és néhány percet várnom kellett, míg sorra kerültem.

Lucient még mindig a laptopja fölé hajolva találtam, amikor visszaértem. Ám legnagyobb döbbenetemre nem a beadandóját írta, vagy ilyesmi, hanem figyelmesen görgetett egy olyan galériában, ahol nők pózoltak a kamera előtt esküvői ruhákban és elegáns estélyikben.

Letettem a kapucsínót, és visszaültem a helyemre, kezemet a moka köré kulcsolva, hogy egy kicsit felmelegítsem magam.

– Min dolgozol éppen? Nem úgy néz ki, mintha könyvelés lenne – jegyeztem meg, mivel úgy emlékeztem, hogy a nyári találkozásunk alkalmával mintha említette volna, hogy üzleti tanulmányokat folytat.

– A hétvégén ismét lesz egy esküvő, és valami inspirációt keresek a sminkhez, mivel a menyasszony – idézem – valami

egészen különlegeset szeretne, hogy ne úgy nézzen ki, mint a többi nő – felelte a szemét forgatva.

Belekortyoltam a kávémba.

– És van már ötleted?

– Igen, ezt itt nagyon érdekesnek találom. – Rákattintott valamire a laptopján, majd felém fordította, hogy én is megnézhessem. A képernyőn egy igen extravagáns, feltűnő lila szemfestéket viselő nő fotója virított. – Persze az egészet lehetne kicsit visszafogottabban. Én rövidebbre venném a szemceruzát. Itt és itt meg világosabb színeket használnék, hogy jobban beolvadjanak. A szem alatti szemfestéket pedig teljesen elhagynám. Nem akarom, hogy úgy nézzen ki, mintha egy jó nagy monoklit kapott volna a vőlegényétől az esküvőjük előtt.

Tetszett, amilyen fesztelenül beszélt a sminkről, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, hogy azon töri a fejét, hogyan lehetne a legoptimálisabb módon felvinni a szemfestéket – mindez egy olyan srác szájából, mint ő.

– Igen, ez szerintem is nagyon jól néz ki.

Lucien visszafordította a laptopot.

– És te min dolgozol?

– Semmi különös. Csak próbálok lépést tartani az órán elhangzottakkal.

– Jogot tanulsz, ugye?

Meglepetten bólintottam.

– Igen, honnan tudod?

– Cassie mondta.

– Á, igen? – billentettem kicsit oldalra a fejem. – Cassie ennyit emleget?

– Csak néha, közel sem annyit, mint Aurit.

Ezen mosolyognom kellett. Az elmúlt hetekben nem sok időt töltöttem Cassie-vel, mivel nyakig ültem a munkában, hogy a nyomdai leadási határidőre elkészüljek a szakácsköny-

vemmel. Ennek ellenére én is hallottam a drámát, ami közte és Auri között zajlott. Azóta szerencsére minden rendben, és a barátnőm, Micah, legnagyobb vágya, hogy egy párként lássa őket, valóra vált.

- Nagyon aranyosak együtt.
- Csak remélem, hogy tartós lesz.

A homlokomat ráncolva kérdeztem:

- Miért ne lenne?
- Gőzöm sincs, csak nem akarom, hogy Cassie szenvedjen.
- Nagyon a szíveden viseled a sorsát – állapítottam meg.

Lucien bólintott.

- Minden barátom sorsát a szívemen viselem.
- Amúgy honnan ismeritek egymást? – A kérdés azóta foglalkoztatott, mióta együtt láttam őket azon a nyári estén. Bár ugyanúgy nem illettek össze, mint Cassie és Auri, mégis úgy tűnt, a barátságuk igazi.

- Cassie egyszer lehányt engem.

Pislogtam. Jól hallottam, amit mondott?

- Hogy mit csinált?

Lucien szemében jókedv csillant.

- Ez még az első félévben történt, a vizsgaidőszakban. Beteg volt, mégis bejött az egyetemre. Én épp végeztem egy vizsgával, és gyanútlanul sétáltam a folyosón, amikor Cassie hirtelen kiviharzott az egyik teremből. Egyenesen belém rohant, de bocsánatkérés helyett hányás érkezett a szájából.

- Jaj, istenem! – nevettem fel hangosan, megtörve ezzel a kávézóban uralkodó, hallgatólagos csendet. – Ez tényleg rém undorító. És aztán mi történt?

Lucien vidáman horkantott.

- Halálosan zavarba jött szegény. Megpróbált elszaladni, de nem jutott messzire, mert eléggé ingatag lábakon állt. Gyorsan

utánamentem, és bekísértem a rendelőbe, ahol a fél délutánt vele töltöttem. Azóta barátok vagyunk.

– Ez nagyon kedves volt tőled. Már mint, hogy segítettél neki.

– Van egy húgom, és egyszerűen csak megpróbálom mindig azt tenni, amit én is szeretnék, ha más megtenne neki hasonló helyzetben – felelte Lucien a vállát megvonva, mintha amit tett, valami jelentéktelen dolog lenne, amire nem is érdemes tovább szót vesztegetni. Pedig én tudnék mondani nem egy, és nem is két embert, aki valószínű egyszerűen leordította volna Cassie fejét, és még az összerondított pólója tisztítási számláját is benyújtotta volna neki. De lehet, hogy ez a negatív hozzáállás csak az én idegenekkel kapcsolatos tapasztalataimat tükrözi, gondoltam, melyek nem voltak túlságosan kedvezőnek mondhatók.

– Nem is tudtam, hogy van egy húgod. – Legalábbis nem emlékszem, hogy Cassie említette volna, vagy csak nem egészen ott jártak a gondolataim abban a pillanatban.

– Igen. Amicia – válaszolta Lucien, a hangjában valami különös éllel, amit nem igazán tudtam értelmezni.

Letettem a mokrát.

– Jól kijöttök egymással?

Lucien erre valami olyan hangot hallatott, amit én igennek vettem. De aztán hirtelen témát váltott.

– Mikor kezdődik az első órád?

– Öhm – dadogtam, a váratlan kérdéstől kábultan. Az órára néztem. – Ötven perc múlva. A tiéd?

– Az enyém is. Addig dolgozunk még kicsit?

Bólintottam, és mindketten visszafordultunk a laptopunkhoz.

A bejövő üzeneteim száma időközben százharmincnégyre emelkedett, én azonban inkább a következő feladatra kattintottam, amit az oktatónk küldött egy képzeletbeli bírósági ügygel

kapcsolatban, amiben az alperes ügyvédjeként nekem kellett kitalálnom, mi legyen a védelmi stratégia. Készítettem pár jegyzetet, és feljegyeztem néhány, az ügy szempontjából érdekesnek tűnő cikkelyt, hogy később felhasználhassam őket.

Az idő gyorsabban telt, mint vártam, és mire észbe kaptam, Luciennek és nekem már szedelőzködnünk is kellett, miközben a kávézó egészen megtelt diákokkal, akik az első órájuk előtt még úgy gondolták, gyorsan felhajtanak egy kávé.

– Mennyivel tartozom a kapucsínóért?

– Semmivel, a vendégem voltál – feleltem legyintve, miközben a laptopot a táskámba dugtam, a jegyzeteim mellé és egy csomó boríték közé, amit később majd el kell vinnem a postára.

Lucien szájának jobb sarka kissé megrándult. Alig látható gesztus volt, mégis az egész arckifejezését megváltoztatta.

– Köszönöm.

– Nincs mit, melletted legalább haladtam, és elintéztem egyet s mást. Biztos ismerős neked is, amikor annyi dolgod van, hogy azt sem tudod, hol áll a fejed, vagy hogy hol is kezdj neki, mert a gondolataid folyton valahol máshol kalandoznak, és közben sehol sem járnak.

Lucien felhorkant.

– Isten hozott az életemben!

A kijárat felé vettük az irányt. Épp készültem, hogy kilépjek az ajtón, amikor két újabb diák tolakodott be a kávézóba. Lucien, aki jóval magasabb volt nálam, a fejem fölött elkapta az ajtót, mielőtt az becsukódhatott volna, és tartotta nekem.

Kiléptünk a szabadba. A nap időközben felmelegítette a levegőt.

Lucien megigazította hátizsákja szíját.

– Neked merre kell menned?

A jogi kar épületére bökttem.

– És neked?

Ő épp az ellenkező irányba mutatott.

– Hát, akkor azt hiszem, itt elválnak útjaink.

– Nagyon úgy fest.

Bár voltaképp semmi okom nem volt rá, ismét csalódottság lett úrrá rajtam.

Egy szívdobbanásnyi ideig egyikünk sem mozdult, csak bámultuk egymást, mintha mindketten mondani szeretnénk még valamit, anélkül, hogy pontosan tudnánk, mi is az.

Kínosan topogtam egyik lábamról a másikra, míg már nem bírtam tovább. Búcsúszóul még motyogtam valamit, majd sietve elfordultam, és anélkül, hogy hátranéztem volna, elsétáltam.

Nem igazán tudtam eldönteni, hogy csak képzeltem-e, vagy tényleg valóság volt, de mintha még hosszú másodpercekig a hátamon éreztem volna Lucien pillantását.

2. fejezet

– Bocsi, nem akartalak megvárakoztatni, de Joshua megint hívott! – bökte ki elfúló hangon Micah-hoz érve, a fa előtt, ahol rendszerint találkoztunk meg ebédre. Amit Micah viccelődve mindig csak úgy emlegetett, hogy „az ő fája”, mert általában ő volt az, aki ott állt, és engem várt. Egészen halványan derengett valami arról az időről, amikor még pontos embernek számítottam, de bármennyire is igyekeztem, mostanában folyton lemaradásban voltam, és mindenholnan elkéstem. És amikor már azt hittem, hogy végre sikerül időben odaérnem, valaki mindig feltartott, mint jelen esetben is az ügynököm, aki annak ellenére hívott, hogy vagy tucatszor elmondtam neki, hétközben négy előtt nem tudom felvenni a telefont.

– Semmi gond – felelte Micah, miközben a grafikus táblagépét belegyömöszölte az amúgy is teletömött hátizsákjába. Amíg ő is velem járt a jogra, a táskája szinte mindig üres volt, egy rajztömböt és néhány ceruzát leszámítva, hogy valahogy elüsse az időt az előadások alatt, de amióta váltott, és átment a művészeti karra, számos tankönyvet és mindenféle anyagot cipelt magával. Hihetetlenül örültem neki, hogy végre azzal foglalkozott, ami igazán érdekelte őt.

Megkönnyebbülve, hogy Micah nem tűnt különösebben dühösnek a késés miatt, máris a kezemet nyújtottam neki, hogy felhúzzam a földről. Az egyetem elején szinte minden nap találkoztunk, hogy együtt ebédeljünk, de most már csak csütörtökönként jött össze a dolog – és sajnos akkor sem mindig.

– Min dolgozol éppen? – kérdeztem Micah-t.

Micah lesöpörte a fűszálakat a fenekéről. Ugyanolyan *Stranger Things* pulcsi volt rajta, amit én két nappal ezelőtt viseltem, és egy világos, szakadt térdű farmer.

– Steven mondott pár dolgot a Randallról készült munkámra, amit most próbálok korrigálni.

– Ez az az akt, ugye?

– Igen, az.

Még mindig furcsa volt a fülemnek, hogy Micah-éknál szokás volt a professzorokat a keresztnevükön szólítani – az én szakomon ez elképzelhetetlen lett volna. Bár azt sem igazán tudtam volna magamról elképzelni, hogy meztelen embereket fessek. Nem vagyok prüd, és persze tudom, hogy a művészet már csak ilyen, de hogy egy meztelen fickó álljon előttem órákig, és én a legszebb idomait rajzoljam, az igencsak távol állt tőlem.

Micah-val az egyetem területét elhagyva a Wild Olive felé vettük az irányt, egy étterembe, mely mindössze két utcányira volt az MFC-től, és amelyet még az első félévben fedeztünk fel. A menzán ugyanis a vegetáriánus és vegán választék továbbra is meglehetősen sok kívánnivalót hagyott maga után, és abban sem lettem voltam biztos, hogy az ételek ott az iszlám normák, azaz a halál szerint készülnek. Bizonyos ételeken ez ugyan fel volt tüntetve, de én egyszerűen nem bíztam azokban a sokszor igen gusztustalanul kinéző merőkanalakban.

– Mit akart Joshua? – érdeklődött Micah, füle mögé tűrte a fekete hajából elszabadult tincset, amit a szél fújta az arcába. Igazi kellemes, késő nyári nap volt, még elég meleg ahhoz, hogy ne kelljen kabátot húzni, de már nem annyira meleg, hogy az ember három lépés után halálra izzadja magát. Ez volt az év legjobb időszaka szerintem.

– A *Goddess* magazintól jött egy felkérés a kiadón keresztül. Szeretnének engem és a könyvemet is bemutatni egy következő számban.

Micah tágra nyílt szemmel nézett rám.

– Komolyan?

Bólintottam. Már Micah reakciója, és hogy ismerte a magazint, világosan mutatta, milyen nagy dologról van szó. A *Goddess* több mint hárommillió példányban kelt el. Három. Millió! És egy négyoldalas cikket akartak rólam megjelentetni. Az egyetlen ok, amiért nem ugráltam örömben, az volt, hogy még nem igazán tudtam felfogni, mi is történik épp velem. Mint ha csak tegnap lett volna, hogy feltöltöttem az első receptemet a blogomra. És néhány héttel az első könyvem megjelenése előtt máris olyan megkeresések érkeznek, mint a *Goddessé*, amiről korábban maximum csak álmodhattam. És most nagyon úgy tűnt, hogy az álom valósággá vált, amit olyan valószerűtlennek éreztem, már-már túlságosan szépnek ahhoz, hogy igaz legyen. Egyfolytában attól a pillanattól rettegtem, amikor majd felébredek, és rájövök, hogy mégsem igaz, ezért nem engedhettem meg magamnak, hogy túlságosan elragadjanak az érzelmeim, vagy hogy bármiben is túlságosan reménykedjek.

Micah ellenben nem fogta vissza magát, és teljes szívéből örült nekem. Lelkesen tapsikolt, mosolya az egész arcát betöltötte, pedig az utóbbi időben hányszor, de hányszor kellett lemondanom a találkozókát vele a könyvem és a munkám miatt.

– Ez oltári nagy dolog! Egy csomó példányt fogok venni!

– Mehetnének ismét együtt, mint annál a cikknél a *Cooking Delicious Magazin*ban annak idején – javasoltam, tartva neki a Wild Olive ajtaját.

Az étteremben aztán – mely mostanra oly ismerős és kedves hely lett számomra – leültünk a kedvenc asztalunkhoz, ahon-

nan egy játszótérrel felszerelt füves placra nyílt kilátás. Épp egy csapat óvodás korú gyerek játszott rajta.

Kimberly, az étterem tulajdonosának lánya sietett oda hozzánk az étlapokkal.

– Ugyanaz, mint mindig? – kérdezte mosolygva. – Tea és kóla?

– Nem, nekem ma légszi inkább egy kávét, Kim – feleltem.

A lány bólintott, és már ott sem volt, mintha tengernyi dolga volna, pedig ilyenkor ebédidőben általában csend és nyugalom honolt a kis étteremben.

A táskámat a székem háttámlájára akasztottam, majd fogtam az étlapot, bár túl sokáig nem kellett gondolkodnom, mit rendeljek. Megszoktam, hogy mindenhol szép sorrendben, fentről lefelé haladva eszem végig a választékot, hogy ne kelljen minden alkalommal annyit gondolkodnom, mit kérek.

Nem sokkal később Kim tért vissza az asztalhoz az italainkkal, és felvette a rendelésünk további részét.

Reméltem, a szakács nem várakoztat minket túl sokáig, mert a következő órám előtt még be akartam menni a könyvtárba, hogy kivegyek egy könyvet, amire a két hét múlva esedékes csoportos feladathoz volt szükségem. Bár egyelőre fogalmam sem volt, hogyan és mikor tudok időt szakítani arra, hogy találkozzam a többiekkel, de ezen majd ráérek később is agyalni, gondoltam.

– Amúgy milyen volt a heted? Történt még valami izgalmas? – kérdezte Micah, aki a villájával kihalászott egy jégkockát a kólájából, hogy mint valami cukorkát elszopogassa.

– Ezt a mai megkeresést leszámítva nem igazán. Egy csomót dolgoztam, mégis úgy érzem, szinte alig haladtam valamit, és a polcokat a lakásomban még mindig nem sikerült felszerelnem. Szóval a szokásos. – Az Irresistible Future-től kapott nem-

leges választ inkább meg sem említettem Micah-nak, hisz azt sem tudta, hogy egyáltalán jelentkeztem. A családomon kívül senkinek sem mondtam, nem akartam nagydobra verni, hogy aztán folyton mindenki erről kérdezzessen. Ezzel legalább azt megspóroltam, hogy most annyi mindenkinek kelljen elmondani a rossz hírt. – És neked?

– Ugyanez, leszámítva a polcokat, na de más téma... – hajolt közelebb hozzám Micah, állát két kezére támasztva. Miközben egy nagy recsenés hallatszott, ahogy beleharapott a jégkockába. Nekem már a hangtól is megfájdult a fogam. – Cassie mesélte, hogy találkozgatsz Luciennel. Én miért nem tudok erről?

Micah szavai ugyan meglehetősen rosszállóan csengtek, a hangja mégis inkább izgatottságról árulkodott, mintha egyszerre örülne nekem, és érezné úgy, mintha elárultam volna, ami annyira jellemző volt a barátnőmre. Micah imádta, ha valahol szerelmet szimatolhatott, különösen mióta Juliannel járt, és végtelen kíváncsisága folytán egy leheletnyivel mindig túlzásba vitte az érdeklődését a barátai szerelmi élete iránt. Azután a nyári buli után folyton Luciennel jött nekem. Én azonban mindig háritottam, mivel egyszerűen nem volt mit hozzátennem. Jó, tényleg irtó vonzónak találtam a srácot, de ez ugyanúgy elmondható Liam Hemsworthról is.

– Azért nem mondtam el neked, mert még nem adtál rá lehetőséget.

– Pont most kérdeztem, hogy van-e valami újdonság, mire te azt mondtad: „csak a szokásos”.

A szememet forgattam.

– Mert így is van. Luciennel egyáltalán nem találkozgattunk. Emlékszel arra a reggelre, amikor a hangpostádon hagytam üzenetet? Épp a kávézóba készültem, és Lucien történetesen szintén ott volt. Ugyanahhoz az asztalhoz ültünk le dolgozni.

Micah összepréselte az ajkait.

– Ez minden?

– Ez minden – erősítettem meg, a kávémat kevergetve. Ami már a harmadik volt aznap, mivel előző éjszaka sem aludtam többet négy óránál, és már reggel ötkor fent voltam, hogy az Essence Fooddal való együttműködésemen morfondírozzak. Már jó pár hónapja együtt dolgoztam a mayfieldi székhelyű szervezettel, amely azért jött létre, hogy élelemmel lássa el az arra rászorulókat. A szervezet alapítója, Ebru Karayel, egy nap megkeresett, hogy megkérdezze, volna-e kedvem segíteni a projekt népszerűsítésében és az adománygyűjtésben. Hogy is mondhattam volna erre nemet?

– Más nem történt?

– Nem.

A Micah arcára kiülő csalódottságot elnézve ismét eszembe jutott a mellkasomban lévő üresség, amit akkor éreztem, amikor Luciennel a kávézó előtt elváltak útjaink.

– Igazából jobb is, hogy több nem történt – folytattam határozottan, részben Micah, részben a saját magam győzködése érdekében. – Nekem most úgysem lenne időm ilyesmire.

– *Milyesmire?* Úgy érted, barátokra és szórakozásra? – vonta fel Micah a szemöldökét, még hozzá olyan magásra, hogy az lassan a frufuját súrolta, ami most is kissé ferdén állt, mert saját maga vágta rövidre a konyhai ollóval.

A szememet forgattam.

– Tudod, hogy értem.

– Igen, de nem lehet folyton csak dolgozni.

– Más dolgokat is csinállok – tiltakoztam, bár, ha őszinte akartam lenni, nem igazán tudtam volna felsorolni, pontosan mit is. A Bright Canopy nyári fesztiválja volt az egyetlen, ami hirtelen beugrott, de azt több mint egy hónapja rendezték. Kü-

lönben is, azt a kis szabadidőt, amit az elmúlt hetekben megengedtem magamnak, a családommal töltöttem, de ez sem fordult elő túl gyakran mostanában. – Most is veled ebédelek.

Micah felhorkant.

– Az nem számít, enni mindenkinek kell. De csinálhatnál valamit végre csak magadért.

– És mit javasolsz?

– Például randizhatnál Luciennel.

– Nem – vágtam rá, talán egy kissé túlságosan is gyorsan, mire Micah a homlokát ráncolva elkomorult.

Az igazság az, hogy nagyon is szerettem volna találkozni Luciennel, ha másért nem, hát azért, hogy tovább beszélgethessek vele a sminkekről, bár volt egy olyan érzésem, hogy ennél több mondanivalója is lenne számomra. Csakhogy már így is alig jutott időm a családra és a barátokra, el sem tudtam képzelni, hogyan szoríthatnék helyet még valakinek az életemben. Ez gyakorlatilag lehetetlen volt. Gondoltam, jobb inkább megkímélni Lucient és magamat is az igenektől és nemektől, és meghagyni a dolgot alkalmi ismeretségnek.

Micah is lemondóan nézett rám.

– Oké, de legalább ma este gyere el velem és Juliannel moziba, jó?

– Nem akarok bezavarni a randitokba, és ma estére már amúgy is van programom.

– Igen, és mi?

– Valami – válaszoltam kitérően, tudva, hogy Micah-nak úgysem tetszene a válaszom.

– Aliza... – figyelmeztetett, és a jó ég tudja, hogy csinálta, de valahogy mindig sikerült ugyanazt a csalódott és dühös hangnemet megütnie, mint az anyámnak, amikor kiskoromban nem voltam hajlandó rendet rakni a szobámban.

– Tényleg rengeteg dolgom van az egyetem miatt – sóhajtottam. – Jövő héten esedékes egy prezentáció, és a csoportos feladathoz is elő kell készítenem a dolgokat. A többiek kinyírnak, ha nem adom le időben a részemet. Az első csoporttalálkozót már így is le kellett mondanom. A bloghoz sem ártana előredolgoznom, hogy a második csoporttalálkozóra már mindeképp eljussak. Szóval a naptáram már így is dugig van.

Micah megdörzsölte a homlokát, mintha fejfájást kapott volna tőlem.

– Pontosan erről beszélek már hetek óta. Teljesen kicsinálod magad. Neked is szükséged van egy kis kikapcsolódásra.

– Hamarosan az is meglesz – ígértem. – Ez most egy kicsit sok, de majd csak javul a helyzet.

– Már hetek óta ezt mondogatod.

– A megjelenés után, ígérem – erősködtem. Muszáj volt ebben hinnem, hisz jól tudtam, hogy ezt a tempót már nem fogom sokáig bírni. Amit testem minden porcikájában éreztem. Minden reggel egyre nehezebben keltem fel. Ám az elhatározásom eddig mindig nagyobb volt, mint a kimerültség, amit éreztem.

– De, ugye, eljössz Cassie szülinapi partijára? – kérdezte Micah. Egyáltalán nem tetszett, ahogy mondta, mintha az én szavamban nem lehetne megbízni.

– Hogyne, nagy és vastag betűkkel áll a naplómban.

– Jó. És sikerült beszélni a nagynénéddel?

– Igen, Auri bármikor átmehet megnézni a cicákat. Tényleg nagyon édesek. – Ekkor elővettem a mobilomat, hogy megnyissam a családnak fenntartott csoportunkat, amit mindig lenémítva tartottam, mivel kábé tizenheten chateltek úgy nagyjából éjjel-nappal egymással. Naponta küldözgették a képeket háziállatokról, gyerekekről és arról, mit főztek, így egy pillanatba sem

telt, és máris rábukkantam a nagynéném által négy napja küldött cicás képekre. Amikor megmutattam Micah-nak, ugyanolyan elragadtatott hangot hallatott, mint én, amikor először megpillantottam őket.

– Ó, istenem, de aranyosak! – sivított, az ujjával végigsimítva a kijelzőn, mintha úgy tényleg megérinthetné a cicákat. – Cassie odáig lesz meg vissza, ha kap tőlünk egy ilyen. Már alig várom, hogy lássam az arcát.

Bólintottam. Sokáig gondolkodtunk azon, mit adjunk Cassie-nek a huszonegyedik születésnapjára – mindenféle javaslatok felmerültek, a Sci-fi Találkozó következő évi belépőtől kezdve egy új laptopig –, de végül egy cica mellett döntöttünk. Cassie-nek és Aurinak nagyon hiányzott Laurence – Julian macskája –, és hamarosan kezdődik az új futballszezon, így Auri még kevesebbet lesz otthon, és még többet utazik. Egy cicával Cassie talán nem lenne olyan magányos. Kicsit irigyeltem őt, de persze nagy felelőtlenség lett volna tőlem, ha a jelenlegi helyzetemben háziállatot vállalok.

Kimberly ekkor érkezett az asztalhoz a rendelésünkkel. Mint mindig, most is fogtam a mobilomat, és a déli nap fényében eligazgattam a tányéromat, hogy lefotózhassam. Miközben Micah az ételre vetette magát, én még az aktuális Instagramszűrőmmel vacakoltam, majd a képhez mellékeltem még egy gyors üdvözlést a körülbelül háromszázötvenezer követőmnnek.

Még le sem tettem a telefont, máris felvillantak az első reakciók a közzétett fotómra. Közben láttam, hogy három új e-mail is érkezett az ügynökömtől. Ám minden igyekezetemmel azon voltam, hogy most ne azzal foglalkozzak, és figyelmemet ismét teljes mértékben Micah-nak szenteljem. A gondolataim azonban akaratom ellenére is folyton elkalandoztak. Ahogy a meditálás során tanultam, megpróbáltam visszahozni őket, de sehogy sem ment. Egyfolytában az e-mailjeim, az előbbi telefonhívás,

a hétfégi elintéznivalóim listája és a tengernyi tennivaló járt a fejemben.

Nem telt bele sok idő, hogy Micah-nak is feltűnjön, mennyire nem vagyok jelen. Nem szólt semmit, de láttam a szemében, hogy nem valami boldog ettől – és én sem.